

og i øvrigt tror jeg ret ubestridt, at Domstolen agerer og overfører kompetence.

Det er desuden ikke rigtigt, at Lissabontraktaten ikke medfører flere beføjelser til EF-Domstolen. Hele søjle 3 om det retslige samarbejde flyttes op i søjle 1 og bliver dermed et direkte område for Domstolen.

Jeg vil derfor sige, at jeg er fuldstændig uforstående over for statsministerens svar. Jeg ved jo, at statsministeren til daglig nærmest løber maraton, og det lader altså til, at han er ved at løbe en baglæns maraton, i forhold til de udtalelser han kom med i januar 2006, for det her har intet at gøre med, hvorvidt Domstolen er nødvendig, og det har intet at gøre med, hvorvidt der kommer mange domme, som er gode for Danmark, men har noget at gøre med grundlaget for den måde, som Domstolen virker på.

Når statsministeren altså for et par år siden havde et kritisk øje til EF-Domstolen, går jeg ikke ud fra, at det var, fordi Domstolen sikrede ligestilling eller sikrede bekæmpelse af miljøkriminalitet eller alle de andre gode ting, som statsministeren nævner. Jeg går ikke ud fra, at en dansk statsminister har et kritisk øje til en domstol, der kommer med gode afgørelser. Man må ergo kunne slutte baglæns, at der må være noget af det, som Domstolen beskæftiger sig med, der er dårligt, og det er det, som de her spørgsmål sigter til.

Derfor forstår jeg overhovedet ikke, hvorfor statsministeren nu er på vej væk fra de i øvrigt fornuftige synspunkter, som han tidligere havde – også set i forhold til, at han har sagt, at præmisserne for dommene ikke helt harmonerer med det politiske grundlag, som man havde forventet. Domstolen bevæger sig altså længere og længere væk fra de politiske forlig, som statsministeren har været med til at indgå. Det vidner altså om et stort problem i forhold til traktaterne og den måde, som Domstolens virksomhed er formuleret i Nicetraktaten og fremtidigt i Lissabontraktaten.

Det er her, jeg spørger: Når statsministeren har siddet og forhandlet de her ting og i 2006 havde de synspunkter om EF-Domstolen, hvordan har statsministeren så i Lissabonforhandlingerne forsøgt at begrænse Domstolens politiske virke?

Kl. 14:13

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 14:13

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan sige til hr. Morten Messerschmidt, at maraton er svært nok, men maraton baglæns er i hvert fald ikke en disciplin, som jeg vil bevæge mig ud i, og det er heller ikke det, der er tale om. Jeg har tværtimod svaret på hr. Morten Messerschmidts spørgsmål, som jo gik på, om der med Lissabontraktaten sker nogen ændringer vedrørende Domstolen. Der har jeg svaret, som korrekt er, at Lissabontraktaten ikke ændrer ved EU-traktaternes regler om EF-Domstolen.

Det, hr. Morten Messerschmidt er ude efter, er noget, som skal forfølges på en helt anden måde, nemlig i forbindelse med de konkrete sager, der er oppe ved Domstolen. Her drejer det sig om, at vi og andre lande gør vores indflydelse gældende og prøver at påvirke Domstolens fortolkning af EU-reglerne. Men det ændrer altså ikke ved, og det vil jeg gerne understrege over for hr. Morten Messerschmidt, at vi som udgangspunkt fra dansk side bør være overordentlig tilfredse med at have en domstol til at påse, at de fælles regler bliver overholdt.

Kl. 14:14

Formanden:

Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 14:14

Morten Messerschmidt (DF):

Nu modsiger statsministeren jo sig selv, for under det foregående spørgsmål sagde statsministeren, at man som politiker skal blande sig udenom, med hensyn til hvordan domstolene virker. Nu mener han altså, at vi alligevel skal påvirke EF-Domstolens virke og den måde, hvorpå EF-Domstolen fortolker EU-reglerne. De to synspunkter må jo nok betragtes som indbyrdes modstridende.

Jeg kan godt forstå, at statsministeren har vanskeligheder med det, for det, som han sagde den 12. januar 2006 til Berlingske Tidende, er klokkeklart, at han har et kritisk øje til EF-Domstolen, og at de præmisser, som Domstolen lægger til grund, er af politisk dubiøs karakter. Netop derfor er det jo flintrende ligeegyldigt, om så 99,9 pct. af alle afgørelser fra Domstolen er gode. Det er ligeegyldigt, hvor mange sager Danmark vælger at intervenere i, for det, det handler om, er, at de regler, der i dag findes i traktaten, og som altså giver mulighed for at have den her ekspansive politiske fortolkning, simpelt hen ikke er gode nok.

Statsministeren har i Lissabonforhandlingerne haft alle tiders mulighed for at få ændret på